

Kouzelnice Bordelína

a čarodějnice Křiklavice

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook®

Kouzelnice Bordelína

a čarodějnice Křiklavice

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Sandra Dražilová Zlámalová

KOUZELNICE BORDELÍNA A ČARODĚJNICE KŘIKLAVICE

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9348. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2024

ISBN 978-80-271-7426-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3977-4 (print)

Obsah

Sen	7
Den matek	12
Les Kalberg	18
Čarodějnice Kříklavice	26
Letní záškodničení	32
Omluva	39
Nápad	46
Čaroprůšvih	56
To ne!	64
Posměváček	73
Škola NARUBY	79

Sen

„Ale, ale, to jsou k nám hosti!“ ozval se skřípavý hlas ohyzdné čarodějnice, která dlouhým, fialovým nehem mířila na malou, rozčepýřenou čarodějkku s ohnivými vlasy. „Zase pozdě! Bordelíno, přijdeš alespoň jednou včas?!“

Malá čarodějka se nadechla: „Ale když já...“

„Žádné výmluvy! Nevím, po kom to máš, ale ze všech čarodějnic jsi jednoznačně ta nejhodnější. Brrr, fuj-tajks!“

Malá Bordelínka svésila hlavu a poslušně se šla posadit do poslední lavice. Nevšimla si však, že spolužák Utrinos začaroval její školní lavici černajícím kouzlem.

Ten lotr! Grrr!

Sotva se dotkla svého místa, začala černat. Nejdřív ruce, pak nohy a nakonec obličej. Jediné, co zůstalo v původní barvě, byla špička nosu.

Malá Bordelínka se samým studem rozvzlykala tak hlasitě, že se jejím směrem otočila celá třída. Následovala mohutná exploze smíchu.

„Hahaha... to se povedlo!“ chválila Utřinosovu lumpárnu čarodějnická učitelka. „Tak, milá hodná – fuj, to slovo je odporné! – Bordelíno, dokud nezačneš čarovat tak, jak máš, zůstaneš začarovaná s růžovou špičkou nosu. Chacha, chááá!“

„Nééééé!“ křičela Bordelína u své lavice a rukama si zakrývala černý obličej.

„Nééééé! Já nechci!“

Křup, hop, křup, hop. Malá, rezavá veverka s trefným jménem Drzečka strčila hlavu do fialové chaloupky naruby. Koukla dovnitř a spatřila spící Bordelínu, jak bojuje s peřinou, děsivě u toho rozhazuje rukama a křičí tak, že by vzbudila i nedoslýchavého jezevce.

Hop a skok. Drzečka stála uvnitř a zatřásla kouzelnicí. „Bordelínó! Haló! Něco se ti zdá!“

Kouzelnice otevřela oči a rozhlížela se kolem sebe.
„Ne-nechci být če-černá,“ vykoktala.

„Co se ti to u všech rezavých chlupů zdálo?“

Kouzelnice Bordelína se posadila, spustila nohy z postele a převyprávěla své kamarádce, co se jí zdálo. Ufff. Takový sen byste také nechtěli, věřte mi.

Však se i Drzečce hrůzou zježily všechny chlupy na těle tak, že vypadala jako dikobraz. „A Bordelíno?“

„Hmmm?“

„Opravdu to byl jen sen, nebo jsi to někdy zažila?“ zajímalo Drzečku.

Kouzelnice se na ni jen usmála a pohladila ji za ouškama. Mít kamarády je nad všechny poklady světa, ale to už naše milá Bordelína moc dobře věděla.

„Nezažila, naštěstí, ale už jen představa, že existuje škola, kde se učí čarodějnice zlu, je hrozná.“

„Ale kdyby se učily tomu, jak být dobré... To by šlo, ne?“ rozumovala veverka.

Bordelína mezitím kouzlem nachystala dva puntíkaté hrníčky plné lahodného, teplého kakaa – na zlé sny ten nejlepší lék vůbec.

Opatrně podala buclatý, vonící hrneček své kamarádce, která ho čapla do pacek, přivoněla a pro sebe si zabručela: „Stejně by to bylo dobré, kdyby se čarodějnice měly kde učit těm správným kouzlům.“ Zavřela oči a zhluboka si lokla sladké dobroty.

„I kuš, ty jedna! Bud' ráda, že široko daleko jsem tady jediná kouzelnice! Ani nevíš, co všechno by to způsobilo. A vůbec, dost řečí, dopijeme a jdeme ven.“

Jak řekla, tak udělaly. Obě vyběhly do lesa a pozdravily všechny, koho potkaly. Kdo potřeboval, tomu pomohly.

Byl to docela obyčejný den jedné dobré kouzelnice a její kamarádky.

Ale jen tak mezi námi, ten Drzečky nápad není vůbec, ale vůbec špatný.

Den matek

„Zase to nestíhám,“ vykřikoval zajíc Cyril a lomil přitom packami.

„Jak nestíháš, čas máš do zítřka! To zvládneš!“ ubezpečila ho Drzečka a odhopkala si po svých.

Úplně vidím, jak teď kroučíte hlavou a přemýšlíte, co se to zase děje v lese Bambručáku. Ona je právě zítra druhá květnová neděle. A koukám, že už skoro víte. Nebudu vás napínat, všichni obyvatelé lesa, stejně jako vy lidé, se chystají na Den matek.

Veverka Drzečka sice každého povzbudila, každému pomohla, ale sama si lámala hlavu, a ne a ne přijít na ten vůbec nejlepší dárek pro svou maminku veverku.

„Kytku? Ne, tu jsem jí dávala minulý rok. Oříšky? Ne, ty dostane od mých sourozenců. Chtělo by to něco, hmm, něco originálnějšího,“ brblala si pro sebe

Držečka, packou se škrábala na čumáčku a usilovně přemýšlela.

Přeskákala po větvích vysokého smrku a hop na borovici, chvílku běžela po zemi a šup na buky, které rostly opodál. Ale nic. Nápad nikde. To je vám patálie.

Cože? Slyším dobře? Vy Držeče napovídáte přáníčko?

Inu, dobrá.

Hop a skok, veverka právě přeskočila na další větev a sledovala, jak se malí kosáci snaží cosi nacvičit.

„Co chystáte?“ zeptala se zvědavě Drzečka.

„Přáníčko, píp, pro maminku, píp. A neruš, píp, nebo to nestihneme.“

Veverce zasvítily oči nadšením. To je ono! Jako blesk skákala po lese a hledala březovou kůru, barevné květy a smůlu, kterou použije místo lepidla.

S plnými packami se zanedlouho objevila na paloučku u vysokého smrku, rozložila před sebe veškerý posbíraný materiál a pustila se do výroby.

Ani si nevšimla, že ji už nějakou chvíli někdo pozoruje. Drzečka lepila, svazovala, zdobila a pod packami jí vzniklo překrásné přáníčko se srdíčkem z kytek na bílé, březové kůře. Pravda, od smůly byla celá ulepená, ale výsledek stál za to!

„Ehm, Drzečko? Co to děláš?“ nedalo to Bordelíně.

Veverka se prudce otočila, usmála se na kouzelnici a hrdě jí ukázala svůj výtvar. „Přáníčko. Povedlo se, vid?“

„Máš to hezký, ale to mi řekni, proč přáníčko?“ zajímalo kouzelnici.

Veverka se už už nadechovala, aby odpověděla, když vtom se jim za zády ozvalo zahoukání. „Huhú, bude druhá květnová neděle a o té mají svátek všechny maminky,“ vysvětlovala sova Mudrlice a dodala: „Letos mám pro tu svou nasušený voňavý čaj, huhú.“

Máchla křídly a byla fuč.

„Teda i Mudrlice chystá dárek, to mě podrž!“ smála se Bordelína. Pak zvažněla: „Držečko, opravdu všechny maminky?“

„Všechny. Tak já jdu, ahoj Bordelíno,“ loučila se veverka, přání měla v podpaždí a chystala se skočit opět do korun stromů.

„Počkej ještě,“ zastavila ji kouzelnice a lehce poklepla na březové přání. „Teď ho nauč nějakou písničku a ono ji bude zpívat tvé mamince. A teď šup šup, mám nějakou práci.“

Drzečka v rychlosti poděkovala a upalovala do svého doupěte naučit přání zpívat.

A Bordelína?

Té to nedalo. Den matek jí vrtal hlavou, proto vzala svou knihu kouzel a začala čarovat:

„Šmudli, kudli, brumda, fííí,
ať mám dárek kouzelný.
Sladký taky musí být,
mámu svou chci potěšit.“

A třesk! Přímo před Bordelínou stál krásný, baculatý hrneček s nápisem Křiklavice, plný dobroučkého kakaa.

„Á, nekonečné kakao!“ zaradovala se Bordelína. „To by mohlo fungovat.“

Tlesk!

Kde se vzal, tu se vzal, stál před kouzelníci duhový deštník upravený pro letecké účely. Bordelína nasedla, prudce otočila rukojetí a frrr pryč i s dárečkem.

Nevím, nevím, zda je dobrý nápad dávat dárečky čarodějnicím.

Ptáte se, jak to dopadne?

Nechte se překvapit.

Les Kalberg

Víte, proč jsou některé lesy tmavé, černé a vy z nich máte strach? Ne? Tak poslouchejte.

Les je vždycky jako zrcadlo, bydlí-li tam hodná a milá kouzelnice, je les krásný a bezpečný. Ale pokud by v něm žila čarodějnice zlá, les by se jí přizpůsobil. Byl by tmavý, nepřístupný a plný nástrah. A takový je přesně les Kalberg.

Že jste o něm ještě jaktěživi neslyšeli? Hoho, to se teď změní.

„Brrr, jen se blížím, už mám husí kůži,“ šeptala si pro sebe kouzelnice Bordelína. Přitom sledovala temný les, ke kterému se pomalu, ale jistě přibližovala.

„U všech převrácených kotlíků, vůbec nevím, jestli to byl dobrý nápad,“ strachovala se.

Opatrně začala klesat, jednou rukou držela rukojeť duhového deštníku a v druhé svírala baculatý hrníček plný kakaa. Dárek pro svou mámu, obávanou lesní čarodějnici Křiklavici.

Jen se její nohy dotkly země, rozezněl se celým lesem ječivec. Bordelína si zacpávala uši a skuhrala: „Úplně jsem zapomněla, že les Kalberg je hlídáný. Ach jo, a je po překvapení.“

Ječivec pomalu utichal, ale celý les věděl, že je tu někdo, kdo tu normálně nebýval.

Křup a dup, Bordelína se pomalu vydala známou pěšinou ke své rodné chatrči. Koukala na všechny strany a přitom ji napadlo, že si nikdy nevšimla, jak je les děsivý. Tamhle ty větve připomínaly pařáty příšery a vedlejší pařez vypadal jako zubatý bubák.

Brrr, já se snad začnu ještě bát, pomyslela si kouzelnice a přidala do kroku. Náhle jí cosi zavrčelo u nohy.

Bordelína uskočila stranou a proti ní stál mohutný, naježený vlk. Oči mu zle plály, cenil zuby a vrčel: „Vrrr, co ty tady chceš?! Smrdíš dobrotou, fuj!“

„No tak, Darebo,“ zkusila to Bordelína jemně a opatrně se přiblížila k vlkovi. „Jdu se podívat za svou mámou, vždyť víš, místní obávanou lesní čarodějnicí Křiklavicí.“

„Ty máš teda odvalu, vrrr,“ zavrčel Dareba a pustil kouzelnici.

Malá kouzelnice se dál prodírala lesem, opatrně odhrnula mladé smrčky a přímo pod převisem skály stála její rodná chatrč. Měla zubaté dveře, na okenicích